

Ad Primum, designatum esse quidem à Christo Domino Episcopum ministrum Ordinarium Sacramenti Ordinis; sed non esse ablatam ab eodem Christo Domino facultatem Petro, ac Pontificibus Romanis Vicariis suis delegandi cum commissione speciali etiam simpliciter Presbyteros in ministros ejusdem Sacramenti, prout etiam Sacramenti Confirmationis, imò iidem talem potestatem reliquissent. Ita Diana, & DD. quos allegat d. tom. 3. trañ. 1. resol. 68. & Salmanticensis dñi. trañ. 8. cap. 3. n. 18.

Ad secundum respondetur: concedendo collationes Ordinum pendere à charactere Episcopali; & quod nihil facit, & invalidè agit, qui non habens dictum charactrem Episcopalem præsumit alios ordinare: sed hoc procedit, ubi deficit etiam Commissio, seu Delegatio Summi Pontificis; ea autem interveniente, ob potestatem, quam habet à Christo, valida est collatio Ordinum, ut testatur praxis Ecclesie, quæ in hoc puncto est irrefragabilis, ut ajunt Salmanticensis dñi. num. 18. & Diana Coordinatus d. resol. 68.

Ad Tertium respondetur, in primis præstari non posse indubiam fidem omnibus, & singulis contentis in istis Constitutionibus, & Canonibus Apostolicis per ea, quæ latè ducunt Cabalutius in d. Notitia Eccles. Hist. & Concilior. pag. 7. & 8. de eorumdem præsentia Diatriba; sed esse fuerint ab Apostolis, deducitur, eo tempore delegatam non fuisse Presbyteris collationem Ordinum; at non consequitur ut futuris temporibus, iusta interveniente causa, & utilitate Ecclesie iugente, non possit delegari.

Ad Quartum respondetur, hoc idem scilicet tunc talem fuisse usum; sed non impedire, quin mutari non possit; imò ex iisdem verbis lib. 8. cap. ultim. colligit, alia esse prohibita impossibilia, nempe Diaconos Sacrificare; alia, quia tunc non erant expedientia, ut Diaconos prædictos Baptizare, ac benedicere; quæ quidem functiones non multo post fuerunt Diaconis permixtæ ab Ecclesia, ut de potestate solemniter Baptizandi habetur in cap. Perleccis. dist. 25. & in cap. Diaconos, dist. 93. ac apud Tertullian. lib. de Baptism. cap. 17. & de facultate benedicendi populum, testatur Nissenus in vita S. Gregorii Taumaturgi, in qua refertur exemplum de quodam Diacono, qui sui benedictione publica repressit sceleratas hominum fraudes, quod etiam notat Emin. Card. Brancatius in d. Opusculo de Benedic. Diaconali pag. 256. & pag. 261. ubi summa cum eruditione demonstrat, S. Benedictum Patriarcham, sanctosque ejus spirituales filios Maurum, & Placidum alium Ordinem supra Diaconatum non fuisse; nihilominus solitos fuisse benedicere tum in Choro, tum extra, quia erant Abbates; & nunc Cardinalibus Diaconis jus solemne benedictionem impertiendi competere, & olim etiam competisse affirmat S. Antoninus in Summa part. 3. tit. 14. cap. 16. §. 9. Quapropter si hæc concessa sunt Diaconis post illas Constitutiones, quæ appellantur Apostolorum, etsi in eis essent prohibita; ita concedi potest Presbyteris Ordinatio Clericorum quæ tunc in iisdem Constitutionibus interdicebatur; etsi enim Episcopi sint à Christo Domino designati ordinarii Ordinum collatores, non fuit denegata potestas Summo Pontifici ejus Vicario delegandi in ministris eorumdem Ordinum aliquos Presbyteros non Episcopos. Et hæc de prima parte Quæsti.

Alteræ Quæsti propositi pars requirit, à quo fieri possit hæc delegatio Presbyteri Ordinandi Clericos? videlicet an à solo Papa? vel etiam ab Episcopis? Et communis est responsio, quod à solo Papa fieri potest, non etiam ab Episcopis. Fagnanus in cap. Aqua num. 5. de Consecr. Eccl. vel Altar. Ciarlinus lib. 2. cap. 220. mfm. 53. ubi DD. & hoc patet manifestè, quia à principio Ecclesie usque adhuc solus Papa delegavit Presbyteris Ordinum collationem; Episcopi autem nunquam tales delegationes fecerunt; quod est argumentum, eos minime posse illas facere; siquidem,

si hanc facultatem habuissent, non fuissent otiosi in illa exercenda; prout delegant, & delegare consueverunt alias suæ jurisdictionis Episcopalis partes, nempe judicare causas, beneficia conferre, censuras fulminare, & ab illis absolvere, Confessariorum approbare, & similia; prout scribit Fagnanus in cap. Aqua n. 2. de Consecr. Eccl. vel Altar. & prout considerat Emin. Card. de Lauræa d. disp. 8. de Sacram. Ord. num. 20. & 21. & Reginaldus tom. 2. lib. 30. trañ. 1. cap. 5. n. 25. Diana Coordinatus d. tom. 3. trañ. 1. resol. 68. §. 5. & Salmanticensis d. trañ. 8. de Sacram. Ord. cap. 3. num. 21.

Verùm prædictæ responsioni obstat videtur, quod in diversis Conciliis antiquis reperitur statutum circa Chorepiscopos, videlicet quod jure proprio possent minores Ordines conferre, & delegationem autem Episcopi etiam Ordines Sacros; & tamen ipsi Chorepiscopi erant simplices Sacerdotes, carentes Episcopali charactere, ut fusc probat Morinus, d. part. 3. Exercit. 4. cap. 2. Exempla Conciliorum, ut supra statuentium, habentur in Concilio Ancyranum can. 13. sic loquente: Chorepiscopus absque permissu Episcopi Presbyterum, vel Diaconum non ordinat. Leitores autem, Subdiaconos, & Exorcistas, hoc est Catechetas ordinat. Qui aliter fecerit, gradu excidat. Sic Canonem hunc ex Græco in Latinum effert Harmenopolus in Epitome Canonum scilicet. 1. tit. 9. Item in Concilio Antiochano can. 10. sic mandante: Chorepiscopi constituant Leitores, Hypodiaconos, & Exorcistas, & eorum promotionem suscipere existant. Nec Presbyterum, nec Diaconum Ordinare audeant absque Urbis Episcopo, cui subijcti ipsi, & rego. Idem etiam in Concilio Aquiligranense sub Carolo Magno Anno 789. cap. 2. in 2. tomo Conciliorum Gallie pariter hoc idem præcipiente his verbis: Constituire autem his (Chorepiscopis) permittitur Leitores, & Subdiaconos, & Exorcistas; quibus sufficiat istorum tantum graduum licentiam accepisse; non autem Presbyterum, non Diaconum audeant ordinare præter conscientiam Episcopi Civitatis, vel Ecclesie, cui adiacent inveniuntur, seu ipse, seu regio, in qua præesse disposuitur. Igitur cum conscientia, idest cum consensu, delegatione, & permissione Episcopi Diocesani, solebant Chorepiscopi simplices Presbyteri conferre Ordines minores.

Accedit testimonium Sancti Isidori Hispanensis Episcopi, qui Episcopalem illam sedem possedit ab Anno 596. usque ad Annum 636. ipse enim in lib. 2. de Offic. Ecclesiast. cap. 6. agens de Chorepiscoporum, inquit: Hi in vicis, & villis instituti gubernant sibi commissas Ecclesias, habentes licentiam, constituere Leitores, Subdiaconos, Exorcistas; Presbyteros autem, & Diaconos Ordinare non audeant præter conscientiam Episcopi, in cuius regione præesse noscuntur. Consimiles aliorum Conciliorum Canones allegat Morinus d. p. 3. Exercit. 4. cap. 4. ubi num. 5. in fine concludit: Est igitur evidentissimum, & antiquorum auctorum suffragio testatissimum, Chorepiscopis omnium Ordinationum infra Episcopatum, & Chorepiscopatum, factam esse potestatem; eo tamen discrimine, ut minores Ordines possent pro prudentia conferre; majores verò cum Episcopi sui scientia, & consensu.

Pro hujus difficultatis resolutione prænotatur oportet, in Oriente, ac in Occidente antiquitus invaluisse quemdam Dignitatis gradum, medium inter Presbyteros, ac Episcopos, qui vocabatur Chorepiscopatus. Ad hanc dignitatem promoti residebant vel in Villis, vel in Oppidis, & dicebantur Chorepiscopi, à Choro verbo Græco, quod significat Latine Oppidum vel Villam, undè etiam prædicti appellabantur Episcopi Villani. Barbofa de Jure Eccl. Univ. lib. 1. cap. 16. n. 2. & ibi DD. novissimè Morinus de Sacris Ordinari. d. part. 3. Exercit. 4. cap. 1. num. 1. & seqq. ubi num. 3. demonstrat, incæpisse Chorepiscopos in Oriente.

Oriente circa finem tertii sæculi; in Occidente autem multo ferius, nempe circa medietatem sæculi quarti, & erant verè, & propriè Ministri Episcoporum atque eorum Vicarii superintendentes Ecclesiasticæ disciplinæ, tum circa mores Clericorum, & eorum officia, tum circa nitorem Ecclesiarum, & animarum gubernium intra certos terminos villarum, seu oppidorum sibi assignatos; prout nunc fit à Vicariis Foraneis Episcoporum, habentibus hanc superintendentiam, in octo, novem, aut decem Parochiis sibi assignatis, cum facultate eas visitandi, quæ recta non sunt corrigendi, retribuentes Episcopo Superiori suo, quæ fecerint; & ab ejus auctoritate dependentes. Quatuor circiter sæculis gradus iste Chorepiscopatus perduravit; sed quia in eo constituti, ex nomine ad inanem gloriam aspirabant, & quasi jure proprio Clericis, ac populis dominantes, Episcoposque spernentes odiosi evaserant, & contra eos multis delatis querelis ad Apostolicam Sedem super usurpationem Jurium Episcopatum, præcipue in concernentibus Ordinationes Clericorum, Consecrationes Virginiùm, Ecclesiarum, Altarium, ac Oleorum; decreta sunt eorum abolitio, ut constat ex Can. 12. Concilii Romani, aliàs Ravennatis Anno 904. sub Joanne IX. Papa; quæ refert Morinus, cæteris penitentiis agens de origine, progressu, & exterminio eorumdem Chorepiscoporum d. part. 3. Exercit. 4. per totam.

Porrò non una tantùm, sed duæ erant eorumdem species, videlicet alii Chorepiscopi erant simplices Presbyteri, alii verò Episcopali charactere insigniti reperiebantur, qui vel lapsi in hæresim, & deinde ea abjurata ad fidem reversi, vel ob aliquod crimen à Sede Episcopali depositi, penitentia peracta, ex misericordie motivo in pagis, aut villis permittentibus aliquam portionem itæ, vel alterius Diocesis, dependenter à proprio Episcopo, gubernare, vel quod credibilis est, erant hi Episcopi Titulares Ordinati ad titulum Cathedralium in partibus infidelium existentium, præcipue sub Tyrannide Sarracenorum, qui sæculo quinto reducerant tributum Imperatores Orientales, sexto autem sæculo devastarunt totam Arabiam, Ægyptum, Syriam, totam Africanam, Cyprum, Persiam, Armeniam, mox etiam Hispaniam, & idcirco Prælati Ecclesiarum illarum regionum, mercenariorum more, veri Pastoris officium oblitii, potius aliis Episcopis ob parvum salarium inservire, quam pro salute, sanarum ovium sanguinem fundere, eligebant; & de his duabus Chorepiscoporum speciebus testimonia plurima ex Conciliis collecta allegat Emanuel Gonzalez in Comment. ad cap. 1. de Prælat. num. 7. & 8. tom. 5. & cum ipso concordant Frances de Eccles. Cathed. cap. 1. num. 128. Riccius Eccles. Lucubr. lib. 2. cap. 1. Barbofa de Jure Eccl. Univ. d. lib. 1. cap. 16. n. 4. Magrius in Hierol. Verb. Chorepiscopus col. 3. & fateur ipsem Morinus d. part. 3. Exercit. 4. cap. 2. n. 12.

His ita prænotatis ad difficultatem supra propositam duæ responsiones dantur: Una quod Chorepiscopi, qui Ordines minores conferrebat ex proprio arbitrio, ac etiam majores de mandato Episcoporum Diocesano, erant & ipsi consecrati, & Episcopali charactere insigniti, ideoque valide ordinabant, prout etiam faciunt temporibus nostris Episcopi Suffraganei, qui à Principibus Cathedrales Ecclesias possidentibus, conducuntur, ut onus Episcopale sive bene, five male totum portent, ipsi Endymionis fabulosi quondam Patris somnum dormientibus, ut loquitur idem Morinus d. Exercit. 4. c. 5. n. 4. In hoc autem peccabant hi Chorepiscopi, quod absque licentia sui superioris Episcopi etiam Sacros Ordines dabant, & alia munia Episcopalis dignitatis sibi usurpabant, Consecrando Virgines, Altaria, & Basilicas, & Confirmationis Sacramentum administrantes; &

De Sacramento Ordinis.

hæc de causa emanarunt in diversis Conciliis Canones, has functiones iisdem Chorepiscopis interdicentes, Præsulibus reclamantibus; sed non erant irritæ, etsi illicitæ, ut respondit Nicolaus I. Pontifex in Epistola ad Rodolphum Archiepiscopum Bituricensem, quæ habetur tom. 3. Concilior. Gallie Anno Christi 864. & quam refert ipsem Morinus cod. Exercit. 4. cap. 5. n. 2. Hæc responsio, & difficultatis resolutio datur à doctis Salmanticensibus d. tom. 12. trañ. 3. de Sacram. Ordinis cap. 4. n. 24. à Cabalutius in Notitia Concil. Sæculo IV. ad Concil. Ancyranum, pag. 95. & à doctissimo, ac Emin. Dom. Cardinali de Lauræa cod. trañ. disp. 8. num. 33. Altera responsio est, quod etiam Chorepiscopi conferentes Ordines minores (inter quos olim reputabatur etiam Subdiaconatus) simplices Presbyteri fuissent, non proveniebant illis facultas ipsa ordinandi Clericos à speciali delegatione unius Episcopi, sed à tota Ecclesia, & sic à capite ipsius Ecclesie, qui est Pontifex Romanus; siquidem talis potestas data erat Chorepiscopis per minoribus Ordinibus conferendis per Concilia, vel generalia, vel Provincialia à Papa confirmata; quapropter proveniebant ab Apostolica Sede; ea ratione, quia Conciliorum definitiones post impartitam illis auctoritatem à Papa sententur Papales, ut bene probat Fagnanus in cap. Majores. n. 36. de Baptismo, tom. 5. ac ulterius, quia quotiescumque legitur in Conciliis, vel in Sanctis Patribus aliquid concessum esse ab Ecclesia, intelligitur à capite ipsius Ecclesie, ut in puncto hujus difficultatis dicit prælaudatus Eminent. Card. de Lauræa in eadem disp. 8. num. 22.

Quod si quis petat, An simplicibus Presbyteris, & non Episcopis possit à Papa committi collatio Ordinum Sacrorum? de hoc agemus in Decisione XVI.

DECISIO XV.

ARGUMENTUM.

Agitur de potestate Abbatum circa collationem Tonfuræ, & minorum Ordinum. Præmissis variis eruditionibus ad intelligentiam materiæ, ostenditur Quinam Abbates conferant Ordines, & Quibus? An etiam Novitius? An extraneis venientibus cum dimissoria suorum Episcoporum? Referuntur varæ Declarationes Sacræ Congregationis, & opiniones Doctorem. Utrum exteri ordinentur ab Abbatis non solum illicitè, sed etiam invalidè? Abbates habentes Territorium separatum cum omnimoda Jurisdictione, Episcopali an possint dare dimissorias ad Ordines etiam suis subditis secularibus? Privilegium Primicerii Sancti Marci Venetiarum pro conferenda prima Tonfura, & quatuor minoribus Ordinibus.

SUMMARIUM.

- 1 Abbatis nomen quid significet? & quid Abba?
2 Abbatis titulus convenit omni Superiori Collegiorum.
3 Abbates alii Seculares, alii Regulares.
4 Patavina Diocesis quot beneficios habeat?
5 Commendæ Abbatiarum quando ceperint?
6 Abbates Regulares in duplici sunt differentia.
7 Abbates, ut Ordines conferant, tria debent habere requisita. Et quæ?
8 Differentia inter potestatem Episcoporum, & Abbatum quo ad Ordines.
9 Abbates Monasteriorum quare non benedicantur?
10 Cardinales Presbyteri Ordinant in minoribus ex privilegio Papæ.
11 Abbatibus tria sunt jura, quæ dant facultatem Ordinandi.

- 12 Privilegia Casinensium Abbatum pro Ordinibus conferendis.
- 13 Communicatio Privilegiorum inter Ordines Monachicos.
- 14 Concilii Tridentini dispositio circa Abbates quod ad dandos Ordines.
- 15 Abbatum facultas circa Ordines restricta est ad solos subditos regulares.
- 16 Abbates seculares non possunt conferre minores Ordines.
- 17 Abbates Monasteriorum Ordinant suos Regulares subditos tantum.
- 18 Novitii an ab Abbatibus possint Ordinari?
- 19 Abbates utrum possint Ordinare extraneos cum dimissoriis Episcoporum?
- 20 Favori pro se introducto quilibet renuntiare potest.
- 21 Episcopi Titulares non possunt ordinare sine consensu Ordinariorum.
- 22 Abbates Regulares antiquitus ordinabant exteros habentes dimissorias a suis Episcopis.
- 23 S. Congregationis declaratio de Anno 1572. quod Abbates Regulares possint Ordinare extraneos cum dimissoriis.
- 24 S. Caroli Borromaei Decretum circa potestatem Abbatum conferendi Ordines.
- 25 Fagnani opinio circa exteros Ordinandos ab Abbatibus.
- 26 Exteri est cum dimissoriis suorum Episcoporum non possunt ab Abbatibus Ordinari.
- 27 Rota coram Seraphino, quod Abbates non possunt Ordinare Clericos.
- 28 Ordinare aliquem subditum absque dimissoriis est in iure prohibitum.
- 29 S. Congregationis prohibitio de Anno 1641. quod Abbates non ordinent alienos quamvis dimissorias habentes.
- 30 Doctores qui se retraxerunt circa Ordinationes Abbatum.
- 31 S. Congregationis Decreta habent vim legis.
- 32 Abbates si Ordinent alienos, utrum valide ordinent? distinctio notabilis.
- 33 S. Congregationis declaratio Anno 1688. ordinationis illicitae.
- 34 Primitivus S. Marci Venetiarum an possit Ordinare alienos Clericos cum dimissoriis suorum Episcoporum?
- 35 Abbas Regularis finito suo officio An possit Ordinare Monachos eiusdem Monasterii?
- 36 Abbates habentes Territorium separatum, an possint Ordinare subditos seculares, & dare dimissorias iisdem?
- 37 Quod non, ex doctrina Fagnani.
- 38 Quod sic, ex multis fundamentis.
- 39 Abbas Montis Casini dat dimissorias ad Ordines etiam Clericis secularibus sibi subditis. Item alii Abbates Casinenses.
- 40 Nonantule, ac Vangadicia Abbates dant diuinas Dimissorias.
- 41 Georgius Cornelius Episcopus Patavinus Senior laudatus.
- 42 Dimissorias ad Ordines etiam secularibus subditis Abbates quando possint concedere?
- 43 Privilegium Primitivi S. Marci Venetiarum pro collatione Tonsurae, & Ordinum Minorum.

Quartum genus personarum, quae possunt conferre primam Tonsuram, & quatuor minores Ordines, comprehendit Abbates, ideò de his in praesenti est agendum. Ad intelligentiam autem dicendorum circa potestatem, quam habent Abbates in minoribus Ordinibus conferendis, sunt praemittenda quatuor.

Primum, quod hoc nomen Abbas idem est ac

Pater, ut cum S. Hieronymo notat S. Thomas in Epistola ad Galatas cap. 4. & S. Augustinus Ep. 177. & ideò Apostolus Paulus non semel conjungit utramque vocem simul, videlicet in Epist. ad Roman. c. 8. Vers. 15. ibi: In quo clamantur Abba, Pater. Pariterque in Epist. ad Galat. cap. 4. Vers. 6. ibi: clamantem Abba, Pater; tum ad majorem explicationem ejusdem vocis Abba; tum, ut ait ibidem Cornelius à Lapide, ut significetur idem esse Deus, eademque apud Deum esse adoptio Judaeorum, & Gentium; Abba enim Judaeorum, Pater Graecorum, & Gentium est vox, atque idioma. Hinc Canonista deducunt, quod hoc nomen Abbas, est nomen laboris, & sollicitudinis, quia cum idem sit, ac Pater, ille debet infundere, & esse sollicitus pro bono spiritali, & temporali filiorum. Glossa in cap. Tuum, v. Non ascendat, & ibid. Abbas n. 3. de Etate, & Qualitate. Loterius de Re benef. lib. 1. c. 17. à num. 2. & seqq. & hac de causa nomen Abbatis convenire potest cuicumque Praeposito, & Superiori Collegiorum, ut tradit Alciatus in l. 2. num. 2. de in Jus vocando. Et in l. Collegiorum, num. 4. ff. de Verb. Signific. Cardinalis in Clem. Attendentes. S. Statuimus, n. 2. de Statu Monachorum: ea ratione, quia omnis Superior cuicumque Universitatis fatagere teneatur in concernentibus utilitatem ejusdem; ut latè dixerit Joseph Langius in Polyanthea. V. Abbas, ubi etiam addit, quod in Aquitania plures nobiles Latini vocantur Abbates, idest Comites, & Titulari. Alterum praemittendum est, quod duo sunt genera Abbatum, liquidem alii sunt Abbates seculares, & alii Regulares. Lezana in Summa tom. 3. Verb. Abbas n. 2. Barbosa de Jure Eccles. Universi. lib. 1. cap. 17. num. 17. Seculares Abbates illi sunt, qui beneficia secularia obtinent, Abbatis appellata; est verè, & proprie sint beneficia Parochialia, aut etiam simplicia cum hoc nomine; & de his testatur Barbosa ubi supra num. 19. complures extare in Hispania, & in Regno Lusitanæ, addens, quod etiam in Regno Neapolitano omnes digniores Clerici hoc honorario Titulo decorantur; undè fit, ut rarissimi sint Abbates Seculares, quibus verè competat nomen Abbatis; & equidem in hac Dioecesi Patavina, est amplissima, & millenario circiter numero beneficiorum secularium gaudente, nullus est in veritate Abbas. Illud tamen est verum, quod non pauci sunt Abbates seculares Commendatarii, qui obtinent Monasteria ab Apostolica Sede in commendam, ceperunt autem commendari Monasteria regularia, & Clericis secularibus dari sub Leone IV. saeculo nono; ut colligitur ex cap. Qui plures, 21. quaest. 1. Exempla habentur in Saeculis Benedictinis tom. 4. part. 1. ad Annum 821. n. 54. ubi Abbates Regulares in Gallia Narbonensi impetrarunt ne amplius eorum Commobia darentur in Commendam Clericis secularibus, qui proinde vocabantur se Abbates. Et quamvis Clemens V. curaverit tractare omnes hujusmodi commendationes; fuerunt firmatae ab Urbano VI. à Bonifacio IX. & à Paulo II. cujus exemplum transivit in usum usque in praesentem diem, ut latè dixerit Tamburini de Jure Abbat. tom. 1. disput. 4. quaest. 1. & seqq. Regulares Abbates sunt illi, qui praesunt Monasteriis, & habent sub se Monachos; & hi sunt in duplici differantia: alii enim sunt tantummodò exempti à Jurisdictione Ordinariorum, & Sedi Apostolicae immediate subiecti, ut sunt omnes Abbates Lateranenses, Casinenses, Camaldulenses, Olivetani, & consimiles, qui praesunt suis Monasteriis in Civitatibus, & in Dioecibus Episcopalibus: Alii vero non solum gaudent praedicta exemptione, sed sunt etiam Praelati Ordinarii habentes Jurisdictionem quasi Episcopalem in Clerum, & populum cum territorio separato; & possunt omnia, quae spectant ad Jurisdictionem Episcopalem. Tales sunt Abbates

bates Montis Casini Ordinis S. Benedicti; SS. Trinitatis de Cava; S. Ambrosii Mediolanensis, & alii plurimi, quos recenset Barbosa d. lib. 1. c. 17. num. 22. & hi, quamvis eorum Monasteria, oppida, & populi sint in aliqua Dioecesi, & intra confines unius, aut plurium Episcopatum, dicuntur non esse in Dioecesi, neque de Dioecesi, ad differentiam Abbatum Regularium exemptorum tantummodò, qui estis censentur non esse de Dioecesi, quia non sunt subiecti Episcopo nisi in aliquibus casibus, praecipue concernentibus curam animarum; tamen dicuntur esse in Dioecesi; prout loquitur Rota p. 2. Drvers. Decif. 207. & post tom. 3. Tamburini de Jure Abb. Decif. 45. & 46. & latè explicat Loterius de Re benef. lib. 1. q. 24. à num. 44. & seqq. & in puncto num. 87. 88. 89. advertens, quod haec exemptio unà cum Clero, Populo, & Territorio separato non proficiscitur à Jure communi; sed à Privilegio particulari Pontificio, cujus verba sunt attendenda, pro cognoscendo effectu hujus exemptionis. Idcirco quando alicui Abbatii concessa est per Sedem Apostolicam exemptio ab omnimoda Episcopali Jurisdictione non solum pro toto ejus Monasterio, sed etiam pro toto Clero, & populo degente in locis dependentibus ab auctoritate Monasterii, qui assignatur proprium Territorium, in quo nullum Jus, nullavè Jurisdictione Episcopo Dioecetano remaneat, tunc ille Abbas vocatur Ordinarius in toto illo Territorio, & in eo exercet plenam Jurisdictionem Episcopalem in Clero, & populo private quo ad Episcopum, & habetur tamquam Dioecetanus. Jo. Andr. in c. Cum contingat n. 4. & Butrius n. 11. di Foro comp. Rota Romana part. 1. rec. decif. 324. n. 1. ubi DD. cumulat; ac latius part. 1. decif. 99. n. 4. & latissime part. 17. decif. 274. n. 12. Tertium praemittendum est, quod in Abbatibus, ut possint esse habiles ad conferendam primam Tonsuram, & quatuor minores Ordines, tria requisita debent concurrere; Unum, ut sint Sacerdotes; Alterum, quod sint benedicti; Tertium, quod habeant sub se subditos regulares, quibus eisdem Ordines, ac Tonsuram conferant. Barbosa de Offic. Episc. p. 3. alleg. 3. n. 14. Ciarlin lib. 2. Contro. Forens. c. 220. n. 51. Tamburini de Jure Abb. tom. 2. disp. 2. quaest. 2. ubi advertit haec tria requisita esse de jure antiquo, ut legitur in cap. 1. dist. 69. in c. Cum contingat. de Etate, & Qualitate. & in cap. Abbates, de Privilegiis in 6. & quidem valde rationalia; nam quod sint Presbyteri convenit, quia Ordinare Clericos, est eos disponente, ac preparare ad sciendum Corpus Christi: igitur hanc dispositionem, & preparationem provenire oportet ab eo, qui habeat potestatem Consecrandi Corpus Christi. cap. Ex Litteris, de Excessib. Praelatorum. Quod solemnem benedictionem ab Episcopo receperint, est congruum; nam largo modo in jure vocatur Consecratio, & est adinftar Consecrationis Episcopalis, per quam confertur potestas conferendi Ordines. Felin. in c. Inter Monasterium, in princip. de Re Judic. Fagnanus tom. 2. in cap. 1. de Supplend. neglig. Praelat. à n. 3. & seqq. subdens n. 6. quod hoc intelligi debet proportionabiliter, quia eidem benedictioni naturaliter, seu de jure divino non est annexa potestas conferendi Ordines, prout Consecrationi Episcoporum; sed ipsa potestas provenit Abbatibus ex indulto, & concessione Ecclesiae; & hinc fit, quod si Episcopus prohibeat à Papa conferre Ordines, & conferat, imprimat characterem, & valide ordinet, est illicite: ac Abbates etiam post susceptum benedictionis munus, non imprimunt, & nihil conferunt. Innocent. in cap. Quanto num. 4. de Conjurat. idem Fagnanus in cit. cap. 1. num. 9. & 10. de Suppl. neglig. Praelat. Porro antiquitus omnes Abbates, quia erant perpetui, solemnitè benedicebantur ab Episcopis, ut legitur in Saeculis Benedictinis tom. 2. in Praefat. n. 51. & ex his licet etiam cognoscere, quae de causa Ab-

bates temporales Monasteriorum non suscipiant hodie solemnem benedictionem ab Episcopis, & nihilominus conferant Tonsuram, & minores Ordines; nam haec potestas Ordinandi, ut dictum est, non inest ipsi benedictioni; sed emanat à Privilegio, & concessione Sedis Apostolicae; quod quidem Privilegium supplet munus benedictionis, ut tractat in puncto ipse Tamburini d. tom. 2. disp. 2. quaest. 3. ubi allegat Privilegium Eugenii IV. concessum Congregationi S. Justinae de Padua Anno 1526. & in tom. 1. disp. 11. quaest. 3. docens ibidem, quod non benedicuntur Abbates Monasteriorum histemporibus, quia non sunt perpetui, sed triennales, & quia praedicta benedictio non imprimat characterem, neque est instituta à Christo Domino, & ideò non est de essentia, neque simpliciter necessaria in Abbatibus, cum ex Pontificia concessione possint exercere actus Ordinis sine illa, adinftar Cardinalium Presbyterorum, qui sine alia benedictione ex solo Privilegio Papae conferunt Tonsuram, & minores Ordines; quod notatur Canonistae antiqui, Cardin. in Clem. Attendentes. S. Statuimus q. 5. de Stat. Monach. Jo. Andreas in c. Ut Apostolicae, de Privilegiis in 6. Et scribentes moderni Gratianus Discept. for. cap. 871. à n. 11. & seqq. Ciarlinus lib. 2. cap. 220. n. 110. & Fagnanus in c. Aqua n. 18. de Consec. Eccl. vel. Altar. Tandem quod Abbates debeant habere subditos regulares, & quod iisdem solis suis subditis conferant Ordines, juxta tertium requisitum, congruentia est manifesta, quia collatio Ordinum pendet non solum à potestate Ordinis, sed etiam à potestate Jurisdictionis. Fagnanus ubi proxime n. 17. & 18. cumque Jurisdictione non exerceatur nisi in subditos, eos solummodò possunt Abbates Ordinare. Quartum praemittendum notandum est, tria esse Jurisdictionem Abbatis facultatem conferendi Tonsuram, & quatuor Ordines minores subditis suis, videlicet jus antiquum, jus medium, & jus novum. Habetur jus antiquum in c. Quoniam, dist. 69. in cap. Cum contingat, de Etate & Qualitate. & in c. Abbates, de Privilegiis in 6. In his tribus canonibus conceditur Abbatibus, si sint Presbyteri, & benedicti Tonsuram, & in minoribus Ordinare in eorum Monasteriis subditos suos, ac alios, in quos Ecclesiasticam Jurisdictionem exercent. Jus medium reperitur in Indultis, & Privilegiis per Summos Pontifices Religionibus Monasticis concessis ab Anno 1200. citra, quae in Bullario Casinensi tom. 1. infra scripta leguntur diversorum Monasteriorum Abbatibus ejusdem Casinensis Congregationis elargita: videlicet, ab Innocentio III. Anno 1203. Const. 22. ab Honorio III. Anno 1218. Const. 25. A Gregorio IX. Anno 1263. Const. 30. ab Alexandro IV. Anno 1255. & à Paulo III. Anno 1537. Const. 136. quae etiam existit in Bullario Romano Laertii Cherubini inter illas ipsius Pauli III. Const. 15. & eam allegat Tamburini de Jure Abb. d. tom. 2. disp. 2. quaest. 1. sub n. 7. unà cum Privilegio Eugenii IV. concessio Abbati religiosissimi nostri Monasterii S. Justinae de Padua Anno 1526. in quibus omnibus Privilegiis, praeter alias honorificas facultates, exemptiones, & prerogativas, idem Summi Pontifices indulgent Abbatibus Casinensibus, ut Monachis, ac subditis suis primam Tonsuram, & quatuor minores Ordines valeant conferre; quae quidem Privilegia, & alia plurima pluribus Ordinibus concessa inter eosdem communia sunt, & ut dicunt Theologi ad invicem communicantur. Lezana in Summa tom. 2. cap. 1. à num. 52. & tom. 4. Verb. Privilegia Regularium n. 24. & ibi DD. Jus novum habetur in Conc. Trid. sess. 23. c. 10. de Ref. in quo statutum fuit, quod Abbatibus, ac aliis quibuscumque, quantumvis exemptis, non liceat in posterum, intra fines alicujus Dioecesis, consistere, etiam si nullius Dioecesis, vel exempti esse dicantur, cuiquam, qui Regularis subditus sibi non sit,

fit, *Tonfuram, vel minores Ordines conferre* &c. nec
 sicut *dimissorias aliquibus Clericis secularibus, ut*
ab aliis ordinentur, concedant &c. sed *horum omnium*
ordinatio ad Episcopos, intra quorum Diocesis fines
existant, pertinet, non obstantibus quibusvis privile-
giis, prescriptionibus, vel consuetudinibus, etiam
immemorabilibus. Per hoc decretum omnes scriben-
tes, quos cumulat Barbosa d. sess. 23. cap. 10. n. 1.
 15 *advertunt restrictam esse facultatem Abbatum quod ad*
Ordines conferendos, itaut eam exercere non va-
leant, nisi in suos proprios subditos Regulares; & ca-
su quo habeant sub se subditos laicos, vel Clericos sae-
culares, horum ordinatio non spectet amplius ad Ab-
batem, sed ad Episcopos, intra cujus Diocesis fines
reperitur Monasterium; & per hoc derogatum est dis-
positioni supracitatae cap. Abbatem. De Privilegiis in 6. in
quo dabatur facultas Abbatibus tonsurandi, & ordi-
mandi quoscumque suos subditos, non tam regulares, quam
etiam saeculares, & laicos, ut differit novissime
Fagnanus in cit. c. Aqua n. 12. De Consecr. Eccl. vel Alt.
tom. 5.

Nisi ita praemissis, ac praenotatis, si queramus,
 quam potestatem habeant Abbates circa collationem
 primae Tonfurae, ac minorum Ordinum? distinguere
 oportet, Abbates saeculares, ab Abbatibus Regularibus;
 nec non Abbates Regulares simpliciter exempti,
 ab Abbatibus non solum exemptis, sed omnimodam
 Jurisdictionem Episcopalem exercentibus in Clero, &
 populo, ac Territorium habentibus separatim. Ab-
 bates saeculares primi generis, de quibus diximus su-
 pra, qui vel sunt nominetenus, vel aliquod beneficium
 Ecclesiasticum Abbatiam appellatum possident,
 nisi habeant speciale Indultum ab Apostolica Sede,
 post Tridentinum Concilium obtentum, nullo modo
 possunt Clericos tonsurare, vel in minoribus ordina-
 re; quia de Jure Canonum, ut demonstratum est, talis
 facultas concessa erat Abbatibus Regularibus tantum,
 non etiam Abbatibus saecularibus; & hi si per Privilegium
 Apostolicum, vel ex praescriptione, aut consuetudine
 etiam immemorabili talem potestatem olim
 acquisivissent, nunc eis est ablata per Concilium
 Tridentinum d. sess. 23. cap. 10. dum illam ibi refer-
 vavit pro solis subditis regularibus, unde fit, quod
 Abbates saeculares, qui non habent, nec habere pos-
 sunt sub se subditos Regulares, nullum habeant quem
 tonsurare, aut ordinare possint, quia esto quod illis
 subditi sint Laici, vel Clerici saeculares, horum ordi-
 natio spectat ex Tridentino ad Episcopum Diocesanum.
 Barbosa in Collect. DD. ad ejusdem Tridentini
 Concilii cap. 10. sess. 13. n. 2. Quapropter S. Congregatio
 Concilii die 4. Aprilis 1637. censuit, Ordina-
 tos ab Abbate Titulari Montis Regalis in Sicilia
 tam Saeculares, quam Regulares esse, iterum ordi-
 nandos, quia Ordines fuerunt nulliter collati ex defe-
 ctu potestatis, ut refert Pignatellus tom. 1. consult. 366.
 n. 5. & late docet Fagnanus in c. Statuimus de Sup. ne-
 glig. Prelat. n. 14. & 15. tom. 2. Et hoc aded est verum,
 ut etiam si talis Abbas saecularis esset Episcopus
 minimè posset ordinare, aut tonsurare subditos Lai-
 cos, vel Clericos saeculares ejusdem Abbatiae per eum
 possente; ut declarasse S. Congregationem die 8. Au-
 gusti 1621. ait Barbosa ubi supra n. 8. Ideo dixi,
 opus esse Indulto Apostolico obtento post ipsum
 Tridentinum Concilium, quale est illud concessum per
 Alexandrum VIII. Illustrissimo ac Reverendissimo
 Primicerio Sancti Marci Venetiarum; in quo data est
 ei facultas tonsurandi, & ordinandi Clericos illius Du-
 calis Basilicae, & Ecclesiarum eidem subiectarum,
 etsi praefati Clerici sint saeculares; & alia eorum ton-
 suratio, & ordinatio etiam in minoribus de iure spec-
 taret ad Illustrissimum, & Reverendissimum Patriar-
 cham Venetiarum tamquam Ordinarium, & Diocesanum
 illius incluyte Urbis.

Quo vero ad Abbates secundi generis, nempe ad
 Praelatos Regulares Monasteriorum simpliciter exem-

ptos, qui non omnimodam exercent Jurisdictionem
 Episcopalem, sed tantum praesunt personis subiectis
 suis Monasteriis, manifestum est ex hucusque dictis,
 & deductis, quod attento decreto Concilii Tridentini
 in cit. sess. 23. cap. 10. de resor. si sint Presbyteri
 possunt quidem tonsurare, & ad Minores Ordines
 promovere, sed subditos suos regulares tantum, & non
 alios, adeo ut si ex aliqua causa habeant jurisdic-
 tionem in Clericos saeculares, vel in personas Laicas,
 quae cupiant clericari, nihil possunt Abbates Regu-
 lares circa illas, sed debent adire Episcopum Dio-
 cesanum, a quo promoveantur juxta tenorem ejusdem
 Concilii Tridentini; quod abrogavit cap. Abbatem.
 De Privilegiis in 6. & si quae alia erant indulta Pon-
 tificia concedentia Abbatibus Regularibus facultate
 ordinandi Laicos, vel Clericos saeculares, &
 haec est concors doctrina Theologorum, & Canonis-
 tarum, quos cumulat Barbosa in Collect. DD. ad d.
 cap. 10. quibus addo Pacem Jordanum tom. 1. lib. 3.
 tit. 4. n. 60. Macedonem de Clavibus Petri lib. 4. c. 5.
 in prime. & Emanuele Gonzalez in Comment. ad cap.
 Cum contingat. n. 5. & 6. De Aetate, & Qualit. tom.
 1. Porro circa hos Abbates Regulares solent Do-
 ctiores tres agitare Quaestiones.

Prima est, An ipsi possint tonsurare, & ad mino-
 res promovere Novitios? Afirmativam sententiam
 tenet Suarez tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 29.
 num. 12. Pellizarius in Manuali Regularium tom. 2.
 tract. 8. cap. 2. n. 177. Sanchez in Opus. Moral. tom.
 2. lib. 7. cap. 1. dub. 19. n. 15. & Layman lib. 5. tract.
 9. c. 9. n. 2. Ea ratione, quia Beneficium Principis
 esse late interpretandum, quia sunt Indulta Pontificia
 concessa Abbatibus conferendi Tonfuram, & mino-
 res Ordines; ac etiam quia ex Tridentino cum facul-
 tas ordinandi concessa Abbatibus sub restricta ad suos
 subditos regulares, Novitii censentur subditi regulares,
 saltem in favorabilibus, nam & in pluribus aliis legi-
 bus Religionis tales reputantur; prout latius ostendit
 Hurtadus tom. 2. tract. 12. cap. 1. resol. 33. num. 1854.
 & Leander de Ord. quest. 11. quibus adhaerent ipsimet
 Salmanticenses tract. 8. de Sacram. Ord. cap. 4. n. 39.
 Contraria tamen opinio negativa communior est, si-
 quidem Novitii non sunt veri Regulares, neque prop-
 ter subditi Abbatum, cum degant in Monasteriis
 ad experiendum, an velint, & valeant proficere;
 possintque quocumque discedere, ac ad saeculum
 reverti, & ideo Abbatum facultas circa Ordines non
 extendi ad Novitios non solum docent Canonistae.
 Gard. Tuscus tom. 1. lit. A. concl. 9. num. 7. Ugo-
 llinus de Offic. Episc. cap. 26. §. 20. num. 7. Barbosa
 in Collect. DD. ad d. sess. 23. cap. 10. Concilii Trident.
 Jordanus d. lib. 5. tit. 4. num. 60. & Antonellus de
 Regim. Mil. Eccl. lib. 2. cap. 1. num. 17. & 18. Sed
 etiam Theologi Regulares, quos cumulat Barbosa ubi
 proxime num. 2. & praecipue ipse Tamburinus de Ju-
 re Abb. d. tom. 2. disp. 2. quest. 10. per totum, & quod
 mirum studentibus facit, ita tenet etiam Diana p. 11.
 tract. 2. resol. 30. collocata in Opere ejus Coordinato
 tom. 2. tract. 5. resol. 81. §. 6. ubi in margine notat Coor-
 dinator alias resolutiones, in quibus ipse Diana am-
 plectitur hanc opinionem; cui adhaerit novissime Pas-
 qualis in addit. ad Laurentum de Franchis de Contro-
 vers. inter Episc. & Regular. part. 1. n. 10. & haec opi-
 nio est in praxi tenenda.

Secunda Quaestio valde famosa est, An praedicti
 Abbates Praefati Monasteriorum possint tradere Ton-
 suram, & minores Ordines tum Clericis saecularibus
 ad eos accedentibus cum specialibus dimissoriis suo-
 rum Episcoporum; tum Regularibus aliorum Con-
 ventuum, vel Religionum; missis expressè ad illos
 ab eorumdem ordinandorum Superioribus? Afirmant
 innumeri propemodum Doctores infra citandi, innixi
 sequentibus rationibus, ac auctoritatibus. Primò,
 quia ad conferendos Ordines requiritur potestas Ordinis,
 & potestas Jurisdictionis. S. Thom. 2. 2. q. 39.
 art. 3.

art. 3. Potestatem Ordinis obtinent Abbates vel ob-
 receptam benedictionem Episcopalem; vel ob In-
 dultum, & Privilegium Pontificium, ut ostendimus
 supra num. 9. Hanc potestatem Concilium Tridentinum
 nec ademit, nec limitavit iisdem Abbatibus,
 quia potestas Ordinis tamquam indivisibilis non re-
 cipit restrictionem, nec potest pro parte auferri, &
 pro parte non, ut latissime probat Fagnanus in cap.
 1. de supplen. neglig. Prelat. tom. 2. Potestatem juris-
 dictionis abstulit quidem Concilium Abbatibus cir-
 ca omnes, qui non sunt eorum subditi regulares; sed
 hanc concedunt iisdem Abbatibus ipsimet Episcopi,
 & alii Superiores ordinandorum, concedendo dimis-
 sorias speciales, & consentiendo, ut ab iisdem Ab-
 batibus ordinentur; potestas enim Jurisdictionis sim-
 plici voluntate, & verbo conferitur. c. Nullus, de
 Paroch. Glossa in c. Aqua. Verb. Jurisdictionis. De Con-
 secr. Eccl. vel Altar. Secundo, prohibitio facta in Tri-
 dentino d. sess. 23. c. 10. ne Abbates ordinent alios,
 quam suos subditos regulares, concernit favorem ipso-
 rum Episcoporum, & aliorum Superiorum quorumcum-
 que. Sed quilibet potest renunciare favori pro
 se introducto. cap. 1. & seq. 71. dist. cap. Lugdu-
 nensis. 9. q. 2. Ergo accedentes de consensu Episco-
 porum, ac aliorum Superiorum ordinandi cum spe-
 cialibus dimissoriis ab Abbatibus, ab his poterunt ordi-
 nari. Tercio, etiam Episcopi Titulares prohibiti
 sunt ab eodem Tridentino sess. 14. De res. cap. 2.
 & ab eis ablata est potestas Jurisdictionis, ne quavis
 Clericus possint ordinare. Nihilominus de consen-
 senu Ordinariorum, & cum eorum dimissoriis ordi-
 nant Clericos alienos, ut praxis demonstrat, &
 quotidie videmus. Ergo etiam Abbates cum praedi-
 cto consensu, & dimissoriis sibi specificè directis
 poterunt eos ordinare. Quarto, restrictio Abbatia-
 lis potestatis facta à Tridentino quoad ordinandos
 tantum subditos regulares concordat cum dispositio-
 ne Juris communis antiqui in c. Quoniam. 69. dist.
 in c. Cum contingat. De Aetate, & Qualit. nam in
 iisdem juris prohibuit erant Abbatibus ordinare
 alios, qui non essent iisdem subditi degentes in eo-
 rum Monasteriis. Et tamen non obstante illa pro-
 hibitione Abbates ordinabant extraneos, accedente
 consensu Episcoporum, vel Superiorum personarum,
 quae ordinari desiderabant, ut restat Glossa in d.
 c. Quoniam, in Verb. Monasterio; & Canonistae super
 eo scribentes; nec non Henric. Boich. Jo. de Anania,
 & Bellarm. in d. c. Cum contingat. Ergo idem poterunt
 facere etiam in praesenti post Tridentinum;
 nam lex nova disponens in materia antiqua recipit
 interpretationes, & limitationes, quas materia ab
 antiquis legibus recipiebat. I. In contractibus. §. Prae-
 terea. C. de non. num. pecun. Glossa, Bartolus,
 & DD. in l. Sciendum. ff. Qui satisd. cogit. Quin-
 to tandem, quia tenendo hanc opinionem non red-
 ditur inutilis determinatio Concilii Tridentini; nam
 subsistit prohibitio ordinandi Clericos saeculares sub-
 ditos eorumdem Abbatum; & repelluntur ab hac
 potestate conferendi Tonfuram, & Ordines Abba-
 tes illi, qui inebantur Indultis Pontificiis, etsi
 nullos subditos sub se haberent, & ut ita dicam, erant
 Abbates simplices beneficiati, quos noluit Concilium
 posse de cetero uti didis Indultis sub quovis praetextu.

Auctoritate autem firmatur haec affirmativa opinio,
 quia sic responsum fuit à Sacra Congregatione Con-
 cilii Tridentini in una Bononien. die 11. Aprilis 1572.
 de qua meminit Fagnanus in d. c. Aqua. n. 8. de Con-
 secr. Eccl. vel Alt. & quae extracta ex Actis Curiae
 Archiepiscopalis Bononiae legitur per extensum in
 Bullario Casinense tom. 1. Constit. 200. in litteris
 ejusdem Sacrae Congregationis directis Cardinali
 Paleotto tunc Archiepiscopo praedictae Civitatis,
 per haec verba conceptis.

Illustrissime, & Reverendissime Domine. Ex Sacra
 Congregatione Cardinalium, qui praepositi sunt Decre-
 to Sacramento Ordinis.

ris Tridentini Concilii interpretandi, quæstionem est
 Illustrissima Amplitudinis tuae nomine, per Libellum 23
 confectum cum his litteris: An Abbates Regulares ha-
 bentes jus deferendi Baculum, & Mitram, possint ex
 decreto Concilii sess. 23. cap. 10. intra fines alicujus
 Diocesis, cuique qui Regularis sibi subditi non sit,
 Tonfuram, vel minores Ordines conferre? Quod ubi
 in consultationem venit, Congregatio consuit, huius-
 modi Abbates, postquam benedictionis munus, & Sa-
 cerdotalem Ordinem susceperint, Tonfuram, & mino-
 res Ordines Saecularibus, Episcopi Jurisdictioni sub-
 jectis conferre, si modo ipsius Episcopi consensus acce-
 dat, isque specialiter fuerit ab eodem Episcopo conce-
 sus, sed hac semper concessione singulari opus sit. Pos-
 se. Item eosdem Ordines conferre aliis Regularibus,
 qui litteras Dimissorias speciales Superiorum suorum,
 nec non specialem consensum Episcopi loci habuerint.
 Ac praeterea aliis facultatibus, qui aliorum Episco-
 porum sint Jurisdictioni subditi, dammodo, & ipsi
 attulerint speciales litteras Dimissorias suorum Ordinariorum,
 & specialem consensum Episcopi loci il-
 lius. Quod Illustrissima Amplitudo Tua, pro sua pru-
 dentia, integrè servandum curabit, qui Decem Aprilis
 1572. Illustrissime, & Reverendissime Amplitu-
 dinis Tuae

Humilis Servus

Philippus Boncompagnus Cardinalis S. Sixti.
 Huic Magistrali Sacrae Congregationis Declara-
 tionem se conformavit S. Carolus Borromeus, qui in
 suo Concilio Provinciali Mediolanensi V. part. 3.
 de Sacram. Ordinis sic suis Episcopis suffraganeis in-
 junxit: Abbates etiam Baculi, & Mitrae iure uten-
 tes, aliorum huiusmodi privilegio, & auctoritate con-
 ferendi minores Ordines, nunquam, non patiantur Episco-
 pos Diocesanos Tonfuram, atque minores Ordines
 (id, quod Tridentina Synodus veniit) alii conferre,
 quam iis, qui Regulares sunt, & eorum Jurisdictioni
 subditi; nisi & ipsius Episcopi consensus ante acce-
 dat, & illi initiandi à suo Episcopo, vel Regulari
 Superiore attulerint Litteras Dimissorias, non genera-
 tim, sed speciatim concessas; nec vero quibusvis Ab-
 batibus id permitti liceat; sed iis tantum, qui Sacer-
 dotio initiati sunt, & hatis benedictionis precibus con-
 secrati. Ivit igitur S. Carolus cum tota illa sua Syno-
 do Provinciali in hanc sententiam, nec immerito,
 quia eandem professi sunt triginta Doctores parti-
 tim Theologi, partim Canonistae, quos allegat Cia-
 rlinus d. lib. 2. cap. 220. num. 119. inter quos Zerola
 in Praxi Episc. part. 1. Verb. Abbas. Rodericus Acu-
 na Archiepiscopus Bracarenfis Comment. super cap.
 Praesenti. dist. 95. num. 6. Hieronymus Venero in
 Exam. Episc. lib. 1. cap. 12. n. 62. & 63. qui qua-
 tuor DD. sunt digni notatu, quia non sunt Regu-
 lares propensè Abbatiali dignitati; sed sunt Episcopi,
 & ut plurimum adversi, & cum iisdem consensunt
 Azorius tom. 1. lib. 12. cap. 20. q. 7. Vazquez 3. p.
 tom. 3. disp. 243. n. 33. Suarez tom. 4. de Relig. tract.
 8. lib. 2. cap. 49. num. 20. Fornarius de Sacram. Ord.
 cap. 3. num. 8. & plures alii apud Tamburinum de Ju-
 re Abb. tom. 2. disp. 2. quest. 7. apud Barbofam de Jur.
 Eccl. Univ. lib. 1. cap. 17. num. 68. & Salmanticenses
 tract. 8. cap. 4. num. 38. Quibus omnibus adhaerit Fa-
 gnanus, qui fuit Secretarius eximius Sacrae Con-
 gregationis in Romana Curia, in d. c. Aqua. De
 Consecr. Eccl. vel Altaris à num. 8. usque ad num. 19.
 ubi disputata ex Cathedra hac Quaestione, allegatis
 pluribus fundamentis Canoniciis, & praedicta decla-
 ratione Sacrae Congregationis in eadem Bononien.
 supra transcripta, firmat, quod Episcopi possunt mittere
 Clericos sibi subditos cum suis dimissoriis ad
 Abbates, ut ab eis recipiant primam Tonfuram, &
 quatuor Ordines minores.

Quis non crederet hucusque dictis, & deductis ad
 favorem Abbatum? Et quis faceret scrupulum Abba-
 ti

ti ordinatio Clericos Sæculares, vel Regulares non sibi subditos, venientes ad te cum Litteris dimissis suorum Superiorum, & Episcoporum? Et nihilominus contrarium est omnino tenendum; quia tum Rota Romana tum eadem Sacra Congregatio Concilii maturis eadem questione examinata, & discussa, improbat antecessorem opinionem; & statuit, decrevit, ac firmavit. Non posse ab Abbatibus ordinari alienos subditos specificas dimissorias, & consensum tum Episcoporum, tum Superiorum suorum, quia juxta Litteram, & tenorem Concilii Tridentini in d. sess. 23. cap. 10. Abbates non habent hodie aliam potestatem conferendi Tonsuram, & Minores, nisi suis subditis Regularibus; sicrèd ceteri omnes sive sæculares eorum subditi, sive non subditi Sæculares, atque Regulares, non obstantibus Dimissoriis suorum Superiorum non possunt mitti ad Abbates, pro ipsidem Ordinibus recipiendis.

Rota Romana ita judicavit die 27. Aprilis 1592. coram Emin. Card. Seraphino de mandato Clementis Papæ VIII. ex duobus præcipuis fundamentis, ut legitur in Decis. 985. inter impressas ejusdem Cardinalis.

Primum fundamentum fuit, quòd Tridentinum in d. sess. 23. cap. 10. de reform. non solum decrevit, ut Abbates possent ordinare tantummodò eorum subditos regulares; sed etiam prohibuit istem Abbatibus dare dimissorias aliis eorum subditis sæcularibus; cumque ejusdem potestatis sit dare dimissorias, & ordinare cap. 1. diff. 72. & à Concilio ablata sit Abbatibus facultas dandi dimissorias Clericis Sæcularibus eorum subditis, sequitur, etiam absolute Concilium Abbatibus potestatem ordinandi quoscunque Clericos sæculares, sive habeant, sive non habeant dimissorias à suis Superioribus, & Episcopis; quia sicut Papa non potest dare licentiam ei, qui ordinatus non est, conferendi Ordines Sacros, ut docet Innocentius in cap. Quanto de Consuetud. cum nemo det id, quod non habet; ita non possunt Episcopi, vel alii Superiores Clericorum per dimissorias suas dare facultatem ei, qui ex dispositione Concilii ea facultate caret.

Alterum Rotæ fundamentum fuit, quòd si admitteretur contraria sententia, concedens Abbatibus ordinare posse alienos subditos vigore dimissoriarum, dispositio Concilii Tridentini remaneret inutilis, ac superflua; siquidem jam antea in jure erat statutum, quòd nemo ordinaret alienum subditum absque dimissoriis sui Superioris. cap. Nullus Episcopus, De Tempor. Ordin. Igitur, si concedatur Abbatibus ordinare alienos cum dimissoriis, sequitur, Concilium Tridentinum nihil aliud voluisse disponere, nisi quòd non ordinet sine dimissoriis; quæ quidem dispositio hoc modo intellecta, supervacanea, & inutilis foret; ut latius considerat eadem Rota coram Seraphino in d. Decis. 985.

Huc voluit se conformare Sacra Congregatio Concilii; forsàn ob frequentes indolentias, & reclamaciones Episcoporum, in quorum Diocæsi bus Abbates Monasteriorum magnificas ordinationes faciebant, etiam alienorum Clericorum Sæcularium, & Regularium, cum solis dimissoriis Superiorum eorumdem ordinandorum; & idè die 13. Novembris 1641. emanavit sequens Magistralis Declaratio ab ipso Summo Pontifice Urbano VIII. approbata, quam ponunt per extensum Nicolaus in Lucubr. Canonis tom. 2. lib. 1. tit. 14. num. 2. nec non Pignatellus tom. 1. consult. 366. num. 1. hujusmodi tenoris.

Catanen.

Die 13. Novembris 1641. Sacra Congregatio Eminentissimorum Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, utraque parte informante ore, & scriptis,

ac rationibus hinc inde deductis maturè examinatis, inherendo Decisioni Rotæ Romane sub die 27. Aprilis 1592. coram bone memoria Cardinali Seraphino, de ordine felicis recollectionis Clementis Papæ Oivi fuisse, nec non Declarationibus ejusdem Sacra Congregationis, dictæ Declarationis confirmibus subsecutis; & Genesit, improbat opinionem contrariam, Advates Regularis Benedictinæ ejusdem Congregationis Casp. nensis, seu alterius Congregationis, vel Ordinis, aut Instituti, habentes etiam iura Episcopalia, utrumque primam Tonsuram, & minores Ordines conferendi; Non posse dictam Tonсурam, vel minores Ordines, nisi suis subditis Regularibus, conferre, non autem Regularibus alterius Congregationis, Ordinis, vel Instituti, etiam si habeant Litteras Dimissorias Superiorum suorum Regularium, & consensum Ordinariorum, intra quorum Diocæsim sine ipsi Regulares Ordinandi existunt: & multò minus personis Sæcularibus etiam habentibus Litteras Dimissorias à suis Ordinariis. At propterea inhihet Archiepiscopi, Episcopi, & alii Prælati inferioribus, tam Sæcularibus quam Regularibus, ut in futurum concedere non audeant supradictas Litteras Dimissorias hujusmodi Abbatibus directas, nec ab istis recipi. Quod si secus fiat, tam concedentes, quam ordinantes à collatione Ordinum suspensi remaneant, præter alias penas arbitrio ejusdem Sacra Congregationis reservatis.

Quam Declarationem S. D. N. Urbanus VIII. die 17. Januarii 1642. ad se delatam approbavit, & invariabiliter observari iussit.

Petrus Aloysius Card. Caraffa.

Hanc eandem Declarationem ponunt, & integram referunt ultra supradictos DD. Diana part. 2. tract. 11. resol. 42. quæ transiit in Operis Coordinati tom. 2. tract. 5. resol. 80. Lezana in suis Consultis Variis Consult. 22. sub num. 26. & Hyacinthus Donatus Regular. tom. 3. tract. 3. quest. 35. num. 9.

Eam legant Reverendissimi Monasteriorum Præsules Mitrati, & huic Declarationi acquiescant, prout acceperunt Miranda, Rodriguez, Barbosa, Naldus, Novarius, & alii, quos allegat Donatus d. quest. 35. num. 2. subdicit ibi in fine, quòd non est amplius disputandi locus; undè & Lezana, qui contrariam opinionem defenderat, & ad favorem Abbatum scripserat in Summa tom. 1. cap. 18. n. 65. & tom. 4. Verb. Ordines Sacri num. 6. viâ supradicta Catanensi Declaratione à precedente opinione se removit in cit. Consult. 22. num. 26. & idem facere non erubuit ipsemet Fagnanus in cit. d. Aya de Confer. Eccl. vel altar. n. 19. ubi reponit eandem Declarationem, dicens, quòd emanavit postquam ipse in contrarium scripserat, & quòd reperitur ipsamet Declaratio in lib. Memorial. pag. 477. Imò ibidem subdit, quòd eadem Sacra Congregatio Concilii die 10. Maji 1648. iterum respondit juxta prædictam Declarationem, eandem confirmando. Igitur non est disputandum, sed obediendum; & jure quidem, cum Declarationes Sacra Congregationis Concilii habeant vim legis, & obligent in utroque foro, ut, consultatis DD. contrarium asserentibus, 31. offendit Barbosa de Jure Eccl. Univ. lib. 1. cap. 4. num. 83. & dixit Rota coram Barato Decis. 479. num. 21. præcipue quando approbatæ sunt à Sanctissimo, ut in præsentis casu; in quo habetur confirmatio Urbani VIII. aded ut, & in foro fori, & in foro poli opus sit obedire, ut tradunt DD. apud Peyrinum de Subdito q. 1. cap. 25. & Nicolaus Lucubr. Canonis, in Proemio n. 13.

Sed dicit aliquis: Si de facto aliquis Prælati inferior, contra tenorem prædictæ Declarationis Catanensis præsumat ordinare alienos subditos sive Sæculares, sive Regulares habentes dimissorias à suis

Episcopi

Episcopis, vel Superioribus, ordinatio eritne tantum illicita, vel etiam irrita, nulla, & invalida? Hoc dubium diffusè examinatur à Fagnano in cit. cap. Statutum de Supplen. neglig. Præl. à n. 11. usque in fine, ubi vocat illud difficile ob diversa responsa, quæ ad illud dedit Sacra Congregatio, quæ ad invicem videntur pugnare, cum aliquando respondit, Ordinationes fuisse irritas, & invalidas, & idè reiterandas; & aliquando dixerit, characterem fuisse impressum, & Ordinationes validas, etsi tantum illicitas, ut apud eundem Fagnanum ibid. num. 12. 13. & 14. Cæterum hac distinctione subdit ipse, esse dubium resolvendum. Vel Prælati inferior, qui ordinat alienos subditos cum dimissoriis, non habet sub se subditos proprios regulares? Et in hoc casu Ordinatio est irrita, nulla, & invalida; quia cum Tridentinum Concilium abtulerit omnia privilegia Abbatum, & inferiorum Prælatorum non habentium subditos regulares circa collationem Tonsuræ, & minorum Ordinum, prædicti Prælati, qui non habent subditos regulares, carent omnino potestate ordinandi, & sic si Ordines conferant, nihil faciunt, & Ordinatio est irrita. At si subditos habent regulares, & præsumant ordinare subditos alienos cum dimissoriis contra declarationem S. Congregationis, vel subditos suos sæculares contra decretum Concilii Tridentini d. sess. 23. cap. 10. quia in hoc casu non carent potestate ordinandi, etsi illam restrictam habeant ad suos regulares subditos, nihilominus in hoc casu valide ordinant, & imprimunt characterem; sed ob defectum jurisdictionis illicita est Ordinatio, & subiacet suspensioni. Hoc probat Fagnanus ibidem pluribus rationibus, & auctoritatibus Doctorum; & sub num. 50. confirmat hoc exemplo: Si ego, inquit, tradidero tibi sigillum, ut imprimas in aliqua materia centum dumtaxat imagines, & tu excedendo, facias imagines, & impressiones centum, & quinquaginta, vel plures, certè omnes erunt veræ imagines, & valide impressæ, quamvis illicitè contra meum mandatum. Ita in Ordinatione Prælatorum inferiorum, Ecclesia dedit eis sigillum, id est potestatem imprimendi characterem spiritualem in anima ordinandorum per collationem minorum Ordinum; sed eam restringit ad solos subditos regulares ejusdem Prælati inferioris. Is, si excedat ordinando etiam non sibi subditos, vel sibi subditos sæculares, quia potestas Ordinis est indivisibilis, valide ordinat omnes; sed illicitè ob prohibitionem Ecclesiæ. Quòd si non habeat subditos regulares, tunc non habet sigillum, id est nullam habet potestatem ordinandi, & si de facto ordinet, nihil agit. Quæ distinctione retenta concordantur Declarationes Sacra Congregationis, quæ videntur ad invicem contrariæ; ut scilicet, quæ dicunt, Ordinationes fuisse irritas, procedant in Ordinationibus datis à Prælati inferioribus non habentibus subditos regulares; quæ verò declarant Ordines validos, sed illicitè collatos, intelligantur de collatione Ordinum facta ab habentibus subditos regulares circa personas vel sæculares sibi subditorum, vel alienorum venientium cum dimissoriis suorum Episcoporum, & Superiorum.

Hujusmodi est sequens declaratio, quam ponit Pignatellus tom. 3. consult. 8. n. 9. his verbis.

Clericus Carolus Corbellus Terra Matrofelloni narrat, sibi fuisse alias concessas à Vicario tunc existentis Episcopi S. Marci litteras dimissorias, ut promoveri possit ad duos primos minores Ordines à quodam Abbate Cisterciensi, uti verisimè fuit ab ipso Abbate promotus. Nunc verò cupiens Orator ad alios Ordines ascendere, veniente moderno Episcopo illum promovere, eo quia dicit Abbas sibi non subditos Ordines conferendi facultatem nullatenus habeat, supplicat declarari, An ipse Orator fuerit valide promotus in casu, de quo agitur?

Die prima Decembris 1668. Sacra Concilii Congregatio respondit, Oratorem valde quidem fuisse promotum, sed non licitè.

Ex supradictis pariter resultat, quid sit dicendum, si Prælati inferior habeat Privilegium Pontificum sibi à Sede Apostolica concessum post Conc. Trident. conferendi Tonsuram, & quatuor minores Ordines certo generi personarum, prout habet Illustrissimus Primicerius Sancti Marci Venetiarum, & ordinet Clericos non sibi subditos venientes ad se cum dimissoriis suorum Superiorum? Respondet enim huic casui ipsemet Fagnanus in d. cap. Statutum in fine his verbis: Si habet Privilegium post Concilium, & tunc aut ordinat personas designatas in privilegio, & ordinari ab ipso recipiunt characterem, & executionem Ordinum, quia Concilium non sustulit privilegia futura, nec est opus ut Tridentino Concilio in Litteris Privilegii fuerit specialiter derogatum; sed satis est, ut fuerit expresse concessum contrarium eius, quod Concilium disponit, ut sepis censuit Sacra Congregatio. Aut ordinat personas in privilegio non comprehensas, ut in casu præsentis Questionis; & valida est ordinatio ratione absolute potestatis; sed ob defectum Jurisdictionis, Ordinis executio non confertur, ut patet ex supradictis.

Sed adhuc instabit aliquis, Abbas Monasterii Regularis finito suo triennali officio, vel eo disposito, ut sui ipsius quieti vacet, poterit ordinare in minoribus Clericis regulares ejusdem Monasterii ex commissione actualis Abbatis? Respondendum est huic instantiæ negativè, ex illa inconcussa regula, quòd Abbas non potest ordinare nisi Monachos sibi subditos. At certum est, quòd Monachi non sunt amplius subditi illius Abbatis, qui complevit officium, vel eidem renunciavit. Ita respondit Gobatus tract. 8. de Ord. num. 348. Confirmatur responsio Declaratione Sacra Congregationis diei 5. Aprilis 1636. quam ponit Pignatellus d. tom. 1. Consult. 366. num. 5. in qua dicitur fuit, quòd Abbas finito officio non potest conferre Ordines minores, licet sit Procurator generalis in Curia.

Restat loquendum de tertio genere Abbatum, illorum, scilicet, qui non solum sunt exempti à Jurisdictione Episcopi; sed etiam habent omnimodam Jurisdictionem Episcopalem in Clerum, & populum cum Territorio separato, & vocantur Ordinarii, & Diocesani in sua Abbatia. De his igitur etiam disputatur, & dubitatur, An possint dare Tonsuram, & minores Ordines omnibus suis subditis tam regularibus, quam sæcularibus, & istem omnibus concedere Dimissorias, ut à quocunque Catholico Antistite etiam ad Sacros Ordines promoveantur.

Fagnanus in cap. Significasti à num. 12. & seqq. de Offic. Archid. tom. 1. tractat hoc questionem in virga ferrea, & post multas distinctiones, & inductiones sub num. 24. deducit, quòd Nullus Prælati inferior Regularis, aut Sæcularis hodie reperitur, cui liceat Tonсурam, & minores Ordines conferre personis Sæcularibus, tametsi omnimodam Jurisdictionem Ordinariam, & quasi Episcopalem, ac etiam Temporalem habeant in Clerum, & Populum, exclusi Episcopi; & sive istorum Territorium sit intra fines aliqujus Diocæsi, sive extra. Et subindè adducit varias Declarationes S. Congregationis Concilii, quibus præcipitur Abbatibus possidentibus Abbatias exemptas, & habentibus plenam Jurisdictionem Episcopalem in Clerum, & populum, ac Territorium separatum, ut abstineant à concessione Dimissorialium pro Clericis sæcularibus, quorum ordinatio ex dicto decreto Concilii Tridentini sess. 23. c. 10. spectat, & spectare debet non ad ipsos Abbates, sed ad Episcopos intra quorum Diocæsim fines existunt dictæ Abbatias; quæ si reperiantur extra fines cujuscumque Episcopatus, ordinatio antedictorum Cleri-

gram, aliudque quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, vel intentari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio vel emanato, quemquam in iudicio, vel extra illud uti, seu se iurare posse; sed ipsas presentes Litteras semper, & perpetuò firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, sic, & non aliter in præmissis per quocumque Iudices &c. iudicari, & definiti debere, sublata &c. ac irritum &c. Non obstantibus &c. Quibus omnibus specialiter, & expressè derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die 8. Aprilis 1690. Pontificatus Nostri Anno Primo.

DECISIO XVI.

ARGUMENTUM.

Proponuntur, & resolvuntur quatuor curiosa dubia. Primo: An ex commissione Papæ possint Clerici non Presbyteri conferre Tonfuram, & Ordines minores? Secundo: An Presbyteri ex eadem Papali delegatione possint conferre Subdiaconatum? Tertio: An etiam Diaconatum? Quarto: An & Presbyteratum? Dantur non inutiles observationes legales, præcipue circa famigeratum Privilegium Innocentii VIII. ad Abbates Cistercienses pro collatione Sacrorum Ordinum.

SUMMARIUM.

- 1 Minister Ordinis an esse possit qui non est Sacerdos?
- 2 Errori proximum est asserere, non Sacerdotem posse Ordines dare.
- 3 Diana asserit, non Sacerdotem posse esse Ministrum Ordinum.
- 4 Episcopi consecratio an ab uno solo Episcopo fieri possit?
- 5 Diana opinio singularis, quod non Sacerdos possit conferre Ordines.
- 6 Cardinales Diaconi non conferunt Ordines, neque Tonfuram.
- 7 Abbates, qui non sunt Presbyteri, numquam deorunt Ordines.
- 8 Abbates olim non ordinabantur ultra Diaconatum.
- 9 Laici olim dabant primam Tonfuram. Imo alii qui sibi ipsi.
- 10 Tonfura illa non erat character Clericalis, sed signum contemptus sæculi.
- 11 Minister Ordinis esse non potest, qui non est Sacerdos.
- 12 Subdiaconatus à Presbytero an ex delegatione Papæ possit conferri? Quod non, Ratio num. 13. Quod sic num. 17.
- 14 Chorepiscopi an darent Ordines Sacros? Et cur? num. 16.
- 15 Subdiaconatus olim non erat Ordo Sacer, & num. 19.
- 17 Presbyter potest ex commissione Papæ ordinare Subdiaconos.
- 18 Innocentii VIII. Privilegium, ut Abbates Cistercienses conferant Ordines Sacros, & num. 24. ejus Verba num. 25.
- 20 Diaconi olim ministrabant Communionem in Misericordia.
- 21 Diaconatus an possit conferri à simplici Presbytero? & num. 22. & 27.

- 23 Glossa opinio prævalet aliis Doctoribus.
- 26 Franciscani non Episcopi in India conferunt Ordines Sacros.
- 28 Cisterciensium Privilegium Autenticum nemo vidit de ordinibus Sacris conferendis.
- 29 Privilegium qui asserit habere, debet Autenticum monstrare.
- 30 Victoria Theologus quid legerit in Privilegio Innocentii VIII.
- 31 Sumptum de sumpto non probat.
- 32 Privilegia omnia Prælatorum inferiorum circa collationem Ordinum Sacrorum à Tridentino revocata.
- 33 Presbyter an possit conferre Presbyteratum ex commissione Papæ? Quod sic, Rationes num. 34. Quod non num. 35.
- 34 Aerii, & Voicelch error.

Adhuc autem occasione potestatis, quam habent Abbates conferendi primam Tonfuram, & quatuor minores Ordines subditis suis regularibus, ut in præcedenti demonstratum est, restant tres alie Quæstiones breviter discutendæ, ac terminandæ. Prima est, an qui non sunt Presbyteri, sed sunt exempli gratia Diaconi, vel Subdiaconi tantum, aut solum in minoribus Ordinibus constituti, possint deputari à Papa ministri primæ Tonfuræ, ac minorum Ordinum? Secunda est, an simplices Presbyteri possint ab eodem Papa delegari ad conferendos Sacros Subdiaconatus, & Diaconatus Ordines? Tertia, an etiam ad conferendum Presbyteratum?

Quo ad Primam Quæstionem, Negative respondent Salmanticensis in *tract. 8. de Sacram. Ordinis cap. 4. num. 20.* ea ratione, quia cum hoc, quod est Ordines conferre, soli Episcopo ut ordinario Ministro ex jure divino competat, iustum est, ut nulli alteri hæc potestas ex delegatione conferatur, nisi illi, qui sit minister proximus eidem Episcopo, nempe habenti characterem Sacerdotalem, in quo radicaliter inest Ordo Episcopalis, & reperitur ipsamet ordinandi facultas. Idcirco subdunt ibidem Salmanticensis, inauditum esse hucque in Ecclesia, ut asserunt communiter Doctores, quod facultas Ordines minores conferendi, concessa unquam fuerit alteri, nisi Sacerdoti. Ita etiam docet S. Thomas in *4. dist. 25. q. 1. art. 2.* nec non *3. p. q. 38. art. 1. ad tertium: Sylvester V. Ordo 3. q. 7. Dicastillus, & Nugnus apud eisdem Salmanticensis, qui asserunt, oppositum dicere esse errori proximum. Cum his concordant Capreolus, Ledesma, Victoria, Paludanus, & Tabiena, quos citat, & sequitur Sanchez in *Opusc. tom. 2. lib. 7. cap. 1. dub. 18. n. 7. & Bonacina tom. 1. de Sacram. Ord. disp. 8. q. Unic. punct. 4. num. 4.**

Contrarium tamen scribit Diana *Coordinatus in tom. 3. tract. 1. resol. 74. desumpta ex veteri part. 8. tract. 1. resol. 38.* ubi allegat Glossam sic tenentem in *cap. Quanto, de Consecrat. & movetur ex eo, quod etsi qui alium ordinat, & elevat ad Ecclesiasticum Ordinem, debeat ordinandos dignitate superare, hæc superioritas semper reperitur in ordinante, quamvis non Presbytero; siquidem supponitur, hunc habere Ordines, quos vult aliis conferre; cumque in tali collatione procedat tamquam delegatus à Papa, ex hac delegatione adipiscitur superioritatem, & excellentiam, qua fit dignior ordinandis ab eo. Uterius nemo est, qui non concedat, posse Pontificem concedere ex privilegio, ut quis consecratur Episcopus ab uno solo Episcopo, licet ex divina institutione ad huiusmodi consecrationem tres requirantur Episcopi. Id probatur ex S. Gregorio Magno, qui *Lib. 12. Epist. Registri Epistol. 31.* respondit ad S. Augustinum Legatum ejus in Anglia, posse in casu necessitatis ab uno solo Episcopo alium in Episcopum consecrari. Et Henriquez in *Summ.**

Summ. tom. 1. cap. 24. refert, quod Gregorius XIII. peculiari Brevis dispensavit, ut Patriarcha Æthiopiæ flos, ubi esset opus, consecraret Episcopos, & concordat *Ordinis Lib. 3. contr. 1. n. 126.* Hoc idem esse practicum pro Missionariis in America, notat Emin. Card. de Laurea *de Sacram. Ord. disp. 8. n. 74.* Ergo à simili, ait Diana, poterit Pontifex concedere speciali suo privilegio, ut Subdiaconi, aut Diaconi, vel etiam Clerici in minoribus Ordinibus constituti possint Ordinem, quem ipsi habent, aliis conferre.

Hæc opinio Diana est singularis, quia nullum alium Auctorem reperio, qui eam amplectatur; imò neque ipse reputat eam probabilem, nam se remittit iudicio Summi Pontificis; ego autem credo, contrariæ esse omnino ad hærendum. Primò, quia Glossa, quam allegat in *cap. Quanto, de Consecrat. hoc non dicit, etsi hoc dixerit in cap. Manus quoque, de Consecrat. dist. 5. in Verb. irritum.* Secundo, quia Cardinales non Presbyteri, etiam si sint Diaconi non possunt Ordines minores conferre, ut probat Emin. Card. Brancati in *Opusc. de Benedic. Diacon. pag. 292. Vers. Confirmatur.* Secundo: Et nihilominus

Cardinales Diaconi longè præstantiores sunt nedum Abbatibus, verum etiam Episcopis, Archiepiscopis, & Patriarchis, ut ajunt DD. apud Azorium *tom. 2. lib. 4. cap. 1. q. 1. & 2.* Tertio, quia qui non habet potestatem Ordinis in verum Christi Corpus, quæ confertur in Sacerdotio, non debet habere eandem Ordinis potestatem in Corpus Christi mysticum, quæ exercetur in Ordine conferendis, & deputandis Ministris in Ecclesia. Quarto, quia etiam in antiquissimis sæculis, quando concessus primum fuit Abbatibus, conferre primam Tonfuram, & quatuor Ordines minores, postum fuit expressè hoc requisitum, ut scilicet Abbates constituti essent in Ordine Sacro Presbyteratus, ut legitur in septima Synodo Œcumenica *cap. 14. relato in cap. Quoniam dist. 69.* Quandoquidem tunc plures ex Abbatibus ob humilitatem nolent ascendere ad Ordinem Sacerdotalem, sed contenti erant Subdiaconatus, vel Diaconatus gradu, ut de S. Benedicto Patriarcha totius Ordinis, & de S. Mauro Abbate notant Sæcula Benedictina in eorum Vitis. Et nos diximus supra *Decif. XIV. num. 22.* Hinc S. Gregorius Magnus *Lib. 1. Epist. 12. & Lib. 4. Epist. 5.*

mentionem faciens de Abbate Monasterii Portugeneris nominat eum Diaconum, & *Lib. 5. Epist. 44.* concessit ex speciali gratia Urbico Abbati, ut Presbyter ordinaretur. Igitur tunc Abbates, qui non erant Presbyteri, Ordines minores conferre non poterant, neque suis subditis, ut late demonstrat Emanuel Gonzalez in *Comment. ad cap. Cum contingat de Ætate, & Qualit. tom. 1. & per consequens multò minus, nunc qui neque sunt Abbates, neque characterem Sacerdotalem possident, poterunt delegari ministri ad collationem primæ Tonfuræ, & minorum Ordinum.*

His obstat videtur id, quod scribit Mabillon in observationibus ad Sæcula Benedictina *tom. 1. Anno 580. sub Litt. A.* videlicet, quod antiquitus nonnumquam ipsimet Laici pietatis, ac devotionis nota conspicui primam Tonfuram conferbant, de quibus exempla non careat aique ad Sæculum Notum: & *sub num. 3. ibid.* subdit, quod in miraculis S. Maximini Abbatis Miffianensis ita legitur: *Cui ministerio presuit Venerabilis Simon nomine, à Laico quidem tonsuratus, sed modestè, & gravitatis moribus non improbabilitè adæquatus.* Imò nonnulli sibi ipsi capillos præscindebant, & sic in Clerum adlegebantur, ut de S. Chlodualdo narrat Gregorius Turonensis *Lib. 3. Hist. cap. 18.* iniquis: *Is postposito Regno terreno ad Dominum transiit, & sibi manu propria capillos incidens Clericus factus est.* Ergo Laici etiam collatio Tonfuræ olim erat permiffa;

idcirco multò magis habentibus Ordines infra Presbyteratum poterit ejusdem, ac minorum Ordinum collatio delegari.

Respondetur, falsam esse consequentiam, & ad exempla adducta dicendum est; Tonfuram à Laicis collatam antiquitus non fuisse illam, quam Sacri Canones appellant Clericalem characterem, & est præparatio ad Ordines, de qua egimus supra *Decif. 10. num. 1. & 2.* fed extitisse materialem abfissionem Capillorum ad denotandum firmum propositum serviendi Deo, & mundum deserendi; qua visa vel Prælati Regulares recipiebant in Monasterium personam sic detonsam, ut ingrederetur Novitium, ad experiendum statum Religiosum; vel Episcopi sic detonsos introducebant in Ecclesiam, suo loco, & tempore Tonfura Ecclesiastica, & habitu Clericali decorandos. Quapropter idem Mabillon loco citato adjungit, quod etiam S. Sigiranus sui capitis comam torondit; licet postea ab Episcopo Turonensi Clericus factus dicitur. Episcopus enim, ut dictum est, confert tamquam Minister Ordinarius Sacramentum Ordinis; Presbyter autem, non autem carens Presbyteratu, potest delegari Minister extraordinarius pro collatione primæ Tonfuræ, & minorum Ordinum.

Secunda Quæstio est: An simplices Presbyteri quemadmodum delegantur à Papa ministri Tonfuræ, & minorum Ordinum; ita etiam deputari possint ad Collationem Subdiaconatus, & Diaconatus? Pro majori intelligentia dicendorum in hac quæstione distinguere oportet Ordinem Subdiaconatus ab Ordine Diaconatus. Quo ad Ordinem Subdiaconatus non pauci sunt Theologi, qui tenent negativam sententiam, & docent, non posse Papam committere simplici Sacerdoti collationem Ordinis Subdiaconatus ex doctrina S. Thomæ in *4. sent. dist. 25. q. 1. art. 1. ad 3.* ubi sic loquitur: *Ad tertium dicendum, quod Papa, qui habet plenitudinem potestatis Pontificalis potest committere non Episcopo ea, que ad Episcopalem dignitatem pertinent, dummodo illa non habeant immediatam relationem ad verum Corpus Christi; & ideo ex ejus commissione aliquis Sacerdos simpliciter potest conferre Ordines minores, & confirmare, ut supra dist. 7. dictum est, non autem aliquis non Sacerdos. Nec iterum Sacerdos (notet Lector) majores Ordines, qui habent immediatam relationem ad Corpus Christi, supra quod consecrandum Papa non habet maiorem potestatem, quam simplex Sacerdos.* Eandem doctrinam, imò eadem verba Angelici Doctoris observare licet in ejus Summa *3. part. in supplement. q. 38. art. 1. ad 3.* & ita eum dicit S. Doctor, quod Sacerdos non potest à Papa delegari, ut conferat Ordines Sacros; non posse simplicem Sacerdotem ex commissione Papæ conferre Subdiaconum scriperunt Paludanus, Capreolus, Sylvester, Nugnus, Petrus de Ledesma, Sylvius, & Gonetus, qui eos allegat, *tom. 5. disp. 3. de Sacram. Ord. num. 2. in fine.* Quibus adhaerent Sylvester in *Verb. Ord. 3. q. 7. Emin. Card. Bellarm. de Sacram. Ord. cap. 7. in fine. Sotus in 4. dist. 25. q. 1. art. 1. Covarruvias lib. 1. Var. cap. 10. num. 10. Sanchez in Opusc. seu Consi. Moral. tom. 2. lib. 7. cap. 1. dub. 18. num. 10. Layman lib. 5. tract. 9. cap. 9. num. 4. & aliis omiffis, Bonacina tom. 1. disp. 8. de Sacram. Ord. quæst. Unica punct. 4. num. 3. Vers. Ordo vero Subdiaconatus.*

Declarant prædicti DD. & præcipue Gonetus rationem à S. Thoma allegatam pro hac opinione negativa sic: Tanta est auctoritas simplicis Sacerdotis in verum Christi Corpus, quanta Summi Pontificis; ea enim consistit in consecratione specierum panis, & vini; quæ transubstantiantur in verum, & naturale Christi Corpus. Sed simplex Sacerdos ex propria auctoritate non potest conferre Ordines Sacros, qui habent relationem ad verum Christi Cor-